

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	2
Omgevingswet	2
Wabo	8
Natuurbescherming	11
Ambtenarenrecht	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Bijstand	16
Volksverzekeringen	18
Bestuursrecht overig	18
Arbeidsomstandigheden	18
Basisregistratie personen	19
Gemeentewet	19
Huisvesting	20
Jeugdwet	21
Open overheid	21
Toeslagen	22
Verkeer	23
Vreemdelingenrecht	24
Asiel	24
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 821

MK ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4746](#)

burgemeester van Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 2:14 lid 1, 3:41, 6.8

BESLUIT. BEKENDMAKING. ELEKTRONISCH. PROGRAMMA ZIVVER. Inwilliging aanvragen om een exploitatievergunning en een vergunning tot het uitoefenen van een horecabedrijf met terras. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat sprake was van een bestendige e-mailpraktijk en dat de verzending van het besluit met gebruik van Zivver daarmee in overeenstemming is. Het besluit op bezwaar is dus op de juiste wijze bekendgemaakt. Dat betekent dat sprake is van een termijnoverschrijding van het beroep. De termijnoverschrijding is niet verschoonbaar.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 822

ABRS, 26-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4995](#)

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden, appellant.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a, lid 2, aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. BOUWWERK. OVERTREDING. Last onder bestuursdwang. I.c. wordt geoordeeld dat een ponton met opbouw geen bouwwerk is. In bijlage 1 bij de Ow is het begrip bouwwerk gedefinieerd. Onder de Wabo werd voor het begrip bouwwerk aansluiting gezocht bij de modelbouwverordening. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Ow blijkt dat met de omschrijving van het begrip bouwwerk in bijlage 1 ook bij die omschrijving wordt aangesloten, zij het met de aanvulling dat ook de van het bouwwerk deel uitmakende bouwwerkgebonden installaties onder die begripsomschrijving vallen. De rechtspraak over het begrip bouwwerk is daarom ook onder de Ow ook van toepassing. Zie hierover Kamerstukken II 2013/14, 33962, nr. 3, blz. 616. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college ten onrechte heeft aangenomen dat er sprake is van een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, onderscheidenlijk van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, en artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Ow.

JnB 2026, 823

MK Rechtbank Midden-Nederland, 25-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5718](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente De Bilt.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BKL. EVENREDIGHEID. Verlenen

omgevingsvergunning voor aanleg van vier padelbanen. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van een gebonden beschikking, voorzover die ziet op omgevingsplanactiviteiten. Het college verleent de omgevingsvergunning als de omgevingsplanactiviteit niet in strijd is met de regels die in het omgevingsplan zijn gesteld over het verlenen van de omgevingsvergunning. Dit volgt uit artikel 8.0a van Bkl. Het Bkl is geen wet in formele zin, maar een algemeen verbindend voorschrift. Verwijzing naar uitspraak Grote Kamer van het CBb van 26-03-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#). Het college heeft in dit geval geen enkel voorschrift aan de omgevingsvergunning verbonden. Er zijn geen maatregelen opgenomen ter beperking van de geluidseffecten van het gebruik van de padelbanen op de directe omgeving, zoals bijvoorbeeld een verplichting tot het plaatsen van geluidswerende schermen of een beperking in speeltijden. Geoordeeld wordt dat in dit specifieke geval, waarbij padelbanen worden aangelegd in een beschermd natuurgebied, naast een recreatiepark waar mensen – al dan niet onder een overgangsrechtelijk regime - 10 maanden per jaar in hun eigen recreatiewoning mogen verblijven en waarbij in de vergunning geen enkele beschermende voorwaarde is opgenomen, het bestreden besluit voor een of meer eisers onredelijk bezwarend is. Het besluit leidt daarmee tot een uitkomst die in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

JnB 2026, 824

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 20-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5669](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Soest.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 5.7

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. FLORA- EN FAUNA-

ACTIVITEIT. Verlenen omgevingsvergunning voor plaatsen tijdelijk dassenraster. Bij de beoordeling van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties in het kader van de buitenplanse omgevingsplanactiviteit moet het college niet beoordelen of het ontbreken van een omgevingsvergunning voor een flora- en fauna-activiteit op voorhand de uitvoering van de aangevraagde omgevingsvergunning onmogelijk maakt. Artikel 5.7 van de Omgevingswet maakt het mogelijk om omgevingsvergunningen voor verschillende activiteiten los van elkaar aan te vragen. Geoordeeld wordt dat de wetgever met artikel 5.7 van de Omgevingswet kennelijk heeft beoogd te breken met het uitgangspunt van de Wabo dat onlosmakelijke activiteiten gelijktijdig moeten worden aangevraagd. Er wordt dan ook geen aanleiding gezien om de bestaande Wabo-rechtspraak over de uitvoerbaarheid van een bouwplan in relatie tot flora- en fauna onder de Omgevingswet voort te zetten. De uitvoerbaarheidstoets onder de Omgevingswet beperkt zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter tot een beoordeling of bij voorbaat sprake is van een evident onuitvoerbaar bouwplan, omdat in geen geval tot uitvoering kan worden overgegaan. Bij die toets hoeven de gevolgen voor flora-en fauna niet betrokken te worden, omdat voor die activiteit een afzonderlijke vergunningplicht met een eigen beoordelingskader geldt met een ander bevoegd gezag en het de aanvrager vrij staat die vergunning afzonderlijk aan te vragen.

JnB 2026, 825

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 04-08-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:5551](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven.

Omgevingswet 5.1, 5.31

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 4.164

Omgevingsregeling 7.4

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. RECHTSZEKERHEID. Verlenen omgevingsvergunning wijziging gebruik pand voor kleinschalig begeleid wonen. Het verbinden van een voorwaarde aan de omgevingsvergunning, inhoudende welke leeftijdscategorie in het pand gehuisvest mag worden, is in beginsel niet mogelijk, omdat uit het oogpunt van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties in het algemeen niet van belang is wie de woning bewoont. Dat kan alleen in bijzondere gevallen om redenen van situering van woningen anders zijn. **PARTICIPATIE.** Het is in eerste instantie aan het college om te beoordelen of de verrichte participatie toereikend is. Het college heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de participatie voldoende is geweest.

INTEGRITEITSSCREENING. BIBOB. Geen sprake is van een situatie waarin op grond van artikel 2:3 van de Bibob-beleidsregel verplicht een Bibob-onderzoek moet worden verricht. Het college heeft in het enkele feit dat verzoekster geen ervaring heeft met de beoogde opvang, wat daarvan ook zij, geen aanleiding behoeven te zien om een dergelijk onderzoek te verrichten. Nog daargelaten dat vergunninghoudster in 82 gemeenten actief is op allerlei terreinen van jongerenbegeleiding, heeft verzoekster geen enkel ander aanknopingspunt naar voren gebracht op basis waarvan het college had moeten vermoeden dat ernstig gevaar bestaat dat de vergunning door vergunninghoudster mede zal worden gebruikt om uit gepleegde strafbare feiten verkregen of nog te verkrijgen voordelen te benutten of strafbare feiten te plegen.

JnB 2026, 826

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-07-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:7013](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg.

Omgevingswet 4.14, 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2, 8.0b

TAM-voorbereidingsbesluit

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. EXCEPTIEVE TOETSING.

VOORBEREIDINGSBESLUIT. Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning o.m. voor bouwen woongebouw. I.c. wordt geoordeeld dat het college de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 8.0b, tweede lid, aanhef en onder b, van het Bkl ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 2, aanhef en onder a, van het TAM-Voorbereidingsbesluit. Dit artikel is namelijk onverbindend vanwege strijd met artikel 4.14, derde lid, aanhef en onder a, van de Ow. De letterlijke tekst van artikel 2, aanhef en onder a, van het TAM-voorbereidingsbesluit heeft een bredere reikwijdte dan is toegestaan volgens artikel 4.14, derde lid, aanhef en onder a, van de Ow. Het derde lid van dit laatstgenoemde artikel geeft namelijk een (limitatieve) opsomming van wat voorbeschermingsregels alleen kunnen inhouden. Volgens onderdeel a van het derde

lid kan een voorbeschermingsregel inhouden: een verbod of een verbod om zonder voorafgaande melding of zonder omgevingsvergunning daarbij aangewezen activiteiten te verrichten *die op grond van het omgevingsplan zijn toegestaan*, maar nog niet plaatsvinden. In artikel 2, aanhef en onder a, van het TAM-voorbereidingsbesluit ontbreekt echter de voorwaarde dat het verbod enkel ziet op activiteiten die volgens het Omgevingsplan zijn toegestaan. Volgens vaste rechtspraak van de ABRvS dienen planregels omwille van de rechtszekerheid letterlijk te worden uitgelegd. Omdat deze rechtspraak eveneens geldt voor planregels in het Omgevingsplan, acht de rechtbank deze regel ook van toepassing op voorbeschermingsregels in de zin van artikel 4.14 van de Ow. Op grond van artikel 4.14, tweede lid, van de Ow wijzigt het voorbereidingsbesluit het omgevingsplan namelijk met voorbeschermingsregels.

JnB 2026, 827

Rechtbank Overijssel, 30-07-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:4650](#)

college van burgemeester en wethouders van Tubbergen.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning voor vervangen bestaande afzuiginstallatie en aanbrengen ventilatievoorzieningen in opvanglocatie asielzoekers en statushouders. **OVERGANGSRECHT. WABO.** De Invoeringswet Omgevingswet bevat overgangsrecht voor lopende procedures. Dat de Wabo op grond van dat overgangsrecht van toepassing is gebleven op de eerdere procedure in verband met de omgevingsvergunning voor het realiseren van de tijdelijke opvanglocatie betekent niet dat de Wabo ook van toepassing is op nieuwe aanvragen met betrekking tot dit adres. Omdat de aanvraag waar deze zaak betrekking op heeft is ingediend op 27-01-2025 is op de beoordeling van deze aanvraag de Omgevingswet van toepassing. **BINDEND ADVIES.** De gemeenteraad van Tubbergen heeft onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 16.15a, onder b, van de Omgevingswet besloten dat een bindend advies van de gemeenteraad is vereist in geval van een buitenplanse omgevingsplanactiviteit voor opvang van vluchtelingen en/of asielzoekers. Ter zitting is namens het college toegelicht dat het bindend adviesrecht van de gemeenteraad hier, in de visie van het college, niet van toepassing is omdat geen sprake is van vestiging van een nieuwe opvanglocatie. De rechtbank onderschrijft deze lezing. Hiervoor is van belang dat uit de toelichting op het besluit van de gemeenteraad blijkt dat het hierbij gaat om het verlenen van medewerking aan opvang. Van een besluit dat betrekking heeft op het verlenen van medewerking aan opvang is hier geen sprake.

JnB 2026, 828

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 14-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:19381](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Omgevingswet 1.6, 1.7, 1.7a, 5.1 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. ZORGPLICHT. Afwijzing verzoek preventief handhavend op te treden tegen opvang 45 alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Het door verzoekers ingeroepen artikel 1.7a van de Omgevingswet bevat geen zorgplicht, maar een verbodsbepaling. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling volgt dat artikel 1.7a een vangnetfunctie heeft en een strafrechtelijk handhaafbaar verbod bevat om een activiteit te verrichten of na te laten als daardoor aanzienlijke nadelige gevolgen voor de

fysieke leefomgeving ontstaan of dreigen te ontstaan. Nog daargelaten dat verzoekers artikel 1.7a van de Omgevingswet niet aan hun verzoek om handhaving ten grondslag hebben gelegd maar hier eerst in hun aanvullende bezwaarschrift op hebben gewezen, kan de beoogde ingebruikname van het pand naar voorlopig oordeel niet worden beschouwd als een activiteit met aanzienlijke nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving in de zin van deze bepaling. Het betoog dat sprake is van strijd met de algemene zorgplichten uit artikel 1.6 en artikel 1.7 van de Omgevingswet slaagt niet. I.c. is geen sprake van een (klaarblijkelijk dreigende) onmiskenbare schending van een algemene zorgplicht.

JnB 2026, 829

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-07-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:6402](#)

college van Gedeputeerde Staten van Zeeland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1 aanhef en onder b, 1:3, 10:25

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. NATUUR. FAUNABEHEEREENHEID. BESTUURSORGAAN.

FAUNABEHEERPLAN. GOEDKEURING. BESLUIT. Goedkeuring van het Faunabeheerplan damhert 2025-2031 (FBP). I.c. wordt geoordeeld dat ook onder de Omgevingswet moet worden geoordeeld dat de Faunabeheereenheid geen bestuursorgaan is als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Het FBP en de goedkeuring daarvan is niet op rechtsgevolg gericht, zodat de goedkeuring geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De rechtbank is onbevoegd van het beroep kennis te nemen.

[...] Is het Faunabeheerplan een besluit?

3. Volgens vaste rechtspraak is de Faunabeheereenheid geen bestuursorgaan.⁵ De overgang naar de Omgevingswet is bedoeld als een beleidsneutrale overgang. De positie en verantwoordelijkheden van de Faunabeheereenheid zijn onder de Omgevingswet ongewijzigd gebleven. De wetgever heeft net als onder de Flora- en Faunawet en de Wet natuurbescherming ook in de Omgevingswet de verantwoordelijkheid en de bevoegdheden bij het college gelaten.⁶ Deze zijn bij het college gelegd, wegens het publieke belang en de samenhang met het provinciale natuurbeleid.⁷ Gelet hierop moet ook onder de Omgevingswet worden geoordeeld dat de Faunabeheereenheid geen bestuursorgaan is als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb.

3.1. Omdat de Faunabeheereenheid geen bestuursorgaan is, is de vaststelling van het FBP ook geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit betekent dat de beslissing tot goedkeuring van het FBP door het college geen goedkeuringsbesluit als bedoeld in artikel 10:25 van de Awb is. Dit neemt niet weg dat de beslissing van het college in zijn geheel of voor een gedeelte een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb kan zijn, namelijk voor zover het een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling is. De vraag die dan ook moet worden beantwoord is of, en zo ja in hoeverre, de beslissing van het college op rechtsgevolg is gericht.

3.2. De rechtbank constateert dat het FBP zelf geen vergunningen of ontheffingen bevat. Dat betekent dat het FBP zelf geen rechtsgevolg heeft. De vrijstelling voor het doden van damherten met een geweer binnen het beheergebied zwerende damherten is opgenomen in artikel 12.5 en 12.6 van de Omgevingsverordening Zeeland.⁸ Voor het doden van damherten met een geweer in de Natura2000-gebieden is een aparte omgevingsvergunning nodig. Dat geldt ook voor het voor zonsopkomst of na zonsondergang mogen jagen.

3.3. De rechtbank komt daarmee tot het oordeel dat het FBP en de goedkeuring daarvan niet op rechtsgevolg is gericht, zodat de goedkeuring geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. [...]

JnB 2026, 830

Rechtbank Oost-Brabant, 08-07-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:4799](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Omgevingswet 5.1

Omgevingsplan gemeente Land van Cuijk 22.23, 22.26, 22.27

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.25

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. Afwijzing
handhavingsverzoek bouwwerk (bijwoning) die zonder omgevingsvergunning voor de activiteit “bouwen” is gerealiseerd. De rechtbank overweegt dat artikel 22.23 van het (tijdelijk deel) omgevingsplan de opvolger is van artikel 5 bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor). Uit de uitspraak ABRS 24-04-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ8456](#), volgt dat het bij dit artikel draait het om het vereiste dat het aantal woningen gelijk moet blijven. De Afdeling oordeelde dat deze eis zo moet worden uitgelegd dat het aantal zelfstandige woningen niet mag toenemen. Artikel 22.23 biedt geen aanleiding daar anders over te oordelen omdat nergens uit blijkt dat met de omzetting van artikel 5 van bijlage II van het Bor naar artikel 22.23 in dat opzicht een wijziging is beoogd. **TECHNISCHE BOUWACTIVITEIT.** Voor de vraag of er voor de technische bouwactiviteit een vergunning is vereist, is de situering van het bouwwerk in het achtererfgebied niet relevant. De situering in het achtererfgebied wordt niet genoemd in artikel 2.25 van het Bbl. Wel is relevant op grond van onderdeel e van artikel 2.25 van het Bbl of het bouwwerk als gevolg van de bouwactiviteit een hoofdgebouw is geworden.

JnB 2026, 831

MK Rechtbank Midden-Nederland, 03-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:3996](#)

algemeen bestuur van het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:13

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. ONTEIGENING. BEKRACHTIGING. AMBTSHALVE BASISSTOETS. WETTELIJKE VORMVOORSCHRIFTEN. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking. Uit de wetsgeschiedenis bij de invoering van artikel 3:13 Awb volgt dat onder ‘belanghebbenden tot wie de beschikking is gericht’, in elk geval worden verstaan eigenaren, rechthebbenden, gebruikers en andere persoonlijk gerechtigden van percelen waarop het desbetreffende besluit betrekking heeft. De rechtbank ziet geen reden om in het geval van een onteigeningsbeschikking hiervan af te wijken door onderscheid te maken in perceelsgedeelten die wel of niet door de onteigening worden geraakt. Zoals eerder overwogen, is de onteigeningsprocedure gebaat bij een eenvoudig en helder criterium voor het toesturen van de ontwerpbeschikking en het bekendmaken van de vastgestelde beschikking aan (zakelijk) gerechtigden. Verwijzing naar Rechtbank Midden-Nederland 03-04-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:1300](#). Dit voorkomt ook dat de rechtbank in het kader van de basistoets moet beoordelen welke rechten betrekking hebben op een te onteigenen perceelsgedeelte. I.c. wordt geoordeeld dat de onteigeningsbeschikking niet geheel volgens de wettelijke vormvoorschriften is voorbereid, omdat zowel de ontwerp-

onteigeningsbeschikking als de vastgestelde onteigeningsbeschikking niet aan alle belanghebbenden is toegezonden. Dit gebrek wordt met toepassing van artikel 6:22 van de Awb gepasseerd.

JnB 2026, 832

Rechtbank Noord-Nederland, 01-04-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3218](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen.

Omgevingswet 1.1, 4.3

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.111, 11.126, 11.129

OMGEVINGSWET. NATUUR. HANDHAVING. OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek wegens rooien bomen en struiken zonder dat een nieuwe beplanting is gerealiseerd. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van een overtreding en het college niet bevoegd was handhavend op te treden. Niet is gebleken dat het dunnen plaatsgevonden heeft met het doel om het gebruik als HOP [homo-ontmoetingsplek] te ontmoedigen. De rechtbank gaat er van uit dat er sprake was van dunnen voor de bevordering van de groei van de overblijvende houtopstand als bedoeld in artikel 11.111, tweede lid, aanhef en onder h, van het Bal en niet van vellen als bedoeld in de bijlage bij artikel 1.1. van de Omgevingswet. Afdeling 11.3 van het Bal is niet van toepassing en er is geen sprake van een herplantverplichting.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 833

ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4856](#)

college van burgemeester en wethouders van Molenlanden, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. INTREKKING. PROCESBELANG. De aanvraag om omgevingsvergunning waarop het college van de rechtbank opnieuw had moeten beslissen, is na de uitspraak van de rechtbank ingetrokken. I.c. wordt geoordeeld dat het college geen reëel en actueel belang heeft bij een beoordeling van zijn hoger beroep over de uitleg van artikel 6.1 van de planregels. Er is geen sprake meer van een aanvraag die het college moet toetsen aan deze planregel, en op de zitting is gebleken dat de gemeente niet van plan is om het perceel nog voor de vestiging van bedrijven te gaan gebruiken. Ook is er elders binnen de gemeente geen sprake van een procedure waarbij toetsing aan deze planregel aan de orde is. Het college is niet afhankelijk van een oordeel van de Afdeling over de uitleg van de planregel om in mogelijke toekomstige procedures meerdere bedrijven op één perceel te kunnen toestaan. Het college heeft de ruimte om bij de beoordeling van toekomstige aanvragen af te wijken van het bestemmingsplan (inmiddels: het tijdelijke deel van het omgevingsplan). Ook staat het college vrij om de raad voor te stellen om de planregel aan te passen om deze in overeenstemming te brengen met de uitleg die het college voorstaat.

JnB 2026, 834

ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4867](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.4 lid 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEVOEGD GEZAG. Verlenen omgevingsvergunning voor gebruiken terrein voor organiseren dressuur- en/of springwedstrijden. Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waar het betrokken project in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd beslist op de aanvraag om een omgevingsvergunning (artikel 2.4, eerste lid, van de Wabo). Hierbij moeten alle activiteiten die samen het project vormen in ogenschouw worden genomen. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het college van Breda het bevoegd gezag is om te beslissen op de aanvraag en niet het college van Zundert.

De gevraagde afwijking van het bestemmingsplan is namelijk het betrokken project en zal hoofdzakelijk op Bredase gronden worden uitgevoerd. Wat de Groene Koepel en anderen aanvoeren over het feit dat de wedstrijden van type 1 en 2 op een kleinere oppervlakte in Breda- en de wedstrijd van type 3 op een grotere oppervlakte in Zundert plaatsvinden, maakt nog niet dat de wedstrijden hoofdzakelijk in Zundert plaatsvinden. Hoewel het zwaartepunt van de afwijking wat betreft het aantal vierkante meters wellicht op Zundertse gronden ligt, moeten daarnaast ook de intensiteit van het aantal deelnemers en de frequentie van de wedstrijden en het bijbehorend parkeren worden meegewogen bij het beantwoorden van de vraag in welke gemeente de activiteiten hoofdzakelijk plaatsvinden.

JnB 2026, 835

MK ABRs, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4455](#)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:20a, 4:20b, 4:20c, 4:20d, 4:20e, 6:19

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.7, 3.7, 3.8, 3.9, 3.10

Wet geluidhinder (Wgh) 41

Besluit omgevingsrecht (Bor)

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. GELUIDSZONERINGSPLICHT. Beroep tegen het uitblijven van de bekendmaking van een volgens betrokkene van rechtswege gegeven omgevingsvergunning voor de verbouw en uitbreiding van een bestaand gebouw. In de planregels is bepaald dat het gebruik van gronden als geluidszoneringsplichtige inrichting in strijd is met het bestemmingsplan. Het begrip "geluidszoneringsplichtige inrichting" is niet gedefinieerd in de planregels. Het college verwijst voor de uitleg van "geluidszoneringsplichtige inrichtingen" naar artikel 41, derde lid, van de Wgh. De Afdeling volgt die uitleg van de planregels. In dat artikel van de Wgh is de grondslag neergelegd om bij algemene maatregel van bestuur de categorie inrichtingen aan te wijzen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken. Op grond van artikel 2.1, derde lid, van het Bor, in samenhang gelezen met het eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel D, van bijlage I van het Bor, is daartoe aangewezen, voor zover hier van belang, de inrichtingen als bedoeld in categorie 1.3, onder a, onderdeel C, van bijlage I van het Bor, te weten: inrichtingen waar een of meer elektromotoren of verbrandingsmotoren aanwezig zijn met een totaal geïnstalleerd motorisch vermogen van 15 MW of meer, voor zover deze motoren gelijktijdig in gebruik zijn. Partijen zijn er terecht van uitgegaan dat het volledige vermogen van de dieselgeneratoren, dat alleen maar in incidentele gevallen in werking treedt, in dit verband niet wordt

meegerekend. Of bij de berekening van het motorisch vermogen van de koelunits terecht van een deellast is uitgegaan, kan in het midden blijven, omdat niet in geschil is dat ook als wordt uitgegaan van het totale motorische vermogen van de koelunits, het totaal geïnstalleerd motorisch vermogen dat gelijktijdig in gebruik is onder de 15 MW blijft. Volgens het college is het vermogen in dat geval immers 14,128 MW. De enkele omstandigheid dat dit vermogen enigszins in de buurt komt van 15 MW, maakt niet dat er strijd is met de planregels. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat van rechtswege een omgevingsvergunning is gegeven en dat het college gehouden is die omgevingsvergunning bekend te maken.

JnB 2026, 836

ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4430](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Bestemmingsplan "Krommenie"

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. UITLEG BEGRIP PERCEEL IN PLANREGELS. Verlenen omgevingsvergunning voor onder meer het realiseren van drie woongebouwen met in totaal 22 appartementen en een fietsenberging. Het college heeft voor de uitleg van het begrip "perceel" in de planregels aansluiting gezocht bij de rechtspraak van de Afdeling over de uitleg van het begrip "perceel" in Bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor), waarin de feitelijke actuele situatie waaronder de inrichting en wijze van gebruik van de gronden, van belang wordt geacht. Verwijzing naar ABRS 02-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3971](#). In de Bijlage van het Bor worden dezelfde definities van "hoofdgebouw" en "bijbehorend bouwwerk" gebruikt als in de planregels. Het college heeft voor de uitleg van het begrip "perceel" in de planregels naar het oordeel van de Afdeling daarom bij die rechtspraak mogen aansluiten. In de omstandigheid dat in artikel 1, onder 38, van de planregels een definitie van "bouwperceel" wordt gegeven, een begrip dat in de relevante planregels niet voorkomt, heeft het college geen aanleiding moeten zien om dat niet te doen.

JnB 2026, 837

MK Rechtbank Noord-Nederland, 06-08-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3245](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ooststellingwerf.

Habitatrichtlijn 6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WABO. NATUUR. OMGEVINGSVERGUNNING. MONO-MESTVERGISTERS. AANHAKEN. PROJECT. Verlenen 16 omgevingsvergunningen voor mono-mestvergisters. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar mogelijke significante gevolgen van de mestvergisters voor Natura 2000-gebieden. Onvoldoende is gemotiveerd dat geen sprake was van een vergunningplicht op grond van de Wnb, en daarmee is ook onvoldoende gemotiveerd dat geen aanhaakplicht gold. Gelet op de aanvragen van de omgevingsvergunningen moet in de voortoets worden beoordeeld of de bouw en het gebruik van de mestvergisters significante effecten kunnen hebben. Omdat de toevoer van de mest naar de vergister en de na-opslag van het digestaat daarmee één project vormen, moeten ook die activiteiten in de voortoets worden betrokken. Het college heeft onvoldoende onderzocht of significante gevolgen van het gebruik van de mestvergisters kunnen worden uitgesloten.

Dit betreft in ieder geval emissies van stikstof en/of zwavelverbindingen als gevolg van verkeersbewegingen, het overdrukventiel en de fakkel. Ook cumulatie is onvoldoende beoordeeld.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBNNE:2026:3457](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Gevolgen voor natuur van 18 mestvergisters onvoldoende onderzocht") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 838

MK ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4431](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.2, 2.4 lid 1

NATUURBESCHERMING. AANSCHRIJVINGSBEVOEGDHEID. Afwijzing verzoek om in het Natura 2000-gebied "Kolland en Overlangbroek" het waterpeil te laten verhogen, essenhakhoutbeheer te laten plaatsvinden en braamopslag te laten verwijderen. Het college van gedeputeerde staten heeft dit verzoek opgevat als een verzoek om een aanschrijving in de zin van artikel 2.4, eerste lid, van de Wnb. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 2.4, eerste lid, van de Wnb er niet toe strekt om derden aan te schrijven om beheermaatregelen uit te voeren. In de memorie van toelichting bij de Wnb is namelijk beschreven dat de aanschrijvingsbevoegdheid is bedoeld voor activiteiten die niet worden gereguleerd via een vergunning. De Afdeling leidt hieruit af dat de aanschrijvingsbevoegdheid is bedoeld voor activiteiten waarvoor voor de referentiedatum toestemming is verleend en die sindsdien als één-en-hetzelfde project zijn voortgezet en voor activiteiten die op grond van artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb zijn vrijgesteld van de vergunningplicht. Anders dan bij beheermaatregelen en vergunningplichtige activiteiten, heeft het college van gedeputeerde staten voor die activiteiten geen andere instrumenten om de activiteit te reguleren. Om te bewerkstelligen dat de maatregelen ook worden uitgevoerd, heeft het college van gedeputeerde staten een aantal instrumenten tot zijn beschikking. De wetgever noemt de aanschrijvingsbevoegdheid niet als instrument om de uitvoering van beheermaatregelen te bewerkstelligen.

Daar komt bij dat op grond van artikel 8.1, tweede lid, van de Wnb tegen het deel van het beheerplan dat een beschrijving bevat van het - op uitvoering gerichte - beleid dat het bevoegd gezag wenselijk vindt geen beroep openstaat bij de bestuursrechter. Uit de systematiek van de Wnb leidt de Afdeling af dat de wetgever met de aanschrijvingsbevoegdheid niet heeft bedoeld alsnog een gang naar de bestuursrechter open te stellen tegen beheermaatregelen.

JnB 2026, 839

MK ABRS, 22-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4266](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. PASSENDE BEOORDELING.

Natuurvergunning voor muziekfestival “Lentekabinet” in het Twiske. I.c. wordt geoordeeld dat de natuurvergunning terecht is verleend. In de passende beoordeling is rekenschap gegeven van het feit dat een evenement tot tijdelijke verstoring kan leiden van vogels, maar is voldoende draagkrachtig onderbouwd dat die tijdelijke verstoring niet leidt tot blijvende gevolgen van de functionaliteit van het Natura 2000-gebied als leefgebied voor de vogels waarvoor het gebied is aangewezen en dat daardoor geen aantasting van de natuurlijke kenmerken van dat Natura 2000-gebied plaatsvindt. CUMULATIE. Verwijzing naar overweging 11.6 ABRS 26-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1202](#) en ABRS 06-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:951](#). Niet is vereist dat gevolgen van activiteiten waarvoor een natuurvergunning is aangevraagd, maar nog niet is verleend, worden betrokken in de beoordeling van cumulatieve effecten. De verwijzing naar het AquaPri-arrest volgt de Afdeling niet omdat in dat arrest niet de vraag voorlag of de gevolgen van een activiteit waarvoor een toestemming is aangevraagd maar nog niet verleend, moet worden betrokken in een passende beoordeling. In dat arrest heeft het Hof de vraag beantwoord of, bij de beoordeling van het aangevraagde project, rekening gehouden moet worden met beoordelingen voor besluitvorming die daaraan vooraf is gegaan (punten 20, 27 en 48-58). Ook heeft het Hof onder punt 47 de vraag beantwoord of het opnieuw toestemming verlenen voor de voortzetting van hetzelfde project betekent dat in de passende beoordeling opnieuw moet worden gezien of er cumulatieve effecten optreden, wanneer in vorige beoordelingen van datzelfde project die cumulatieve effecten niet zijn gezien. Ook van een dergelijke situatie is in dit geval geen sprake.

JnB 2026, 840

MK Rechtbank Noord-Nederland, 04-08-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3255](#)

gedeputeerde staten van de Provincie Drenthe.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. OVERTREDING. PROJECT. Afwijzing

handhavingsverzoek eisers om handhavend op te treden tegen lelieteelt. Alleen al het feit dat sprake is van wisselteelt, waarbij de specifieke teelt waar het hier om gaat steeds voor een aantal jaren wordt gestaakt of wordt afgewisseld met ander agrarisch gebruik, wijst erop dat geen sprake is van één en hetzelfde project. Verder wordt van belang geacht dat niet wordt betwist dat bij lelieteelt gebruik wordt gemaakt van wisselende gewasbeschermingsmiddelen in wisselende hoeveelheden. Verder is niet in geschil dat de toepasselijke regelgeving is gewijzigd.

[...] Eén en hetzelfde project?

[...] 10.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college niet inzichtelijk gemaakt en onderbouwd dat het project (lelieteelt op de percelen) voldoet aan de voorwaarden die het Hof stelt om een project aan te merken als één en hetzelfde project waarvoor geen nieuwe toestemmingsprocedure behoeft te worden doorlopen. Alleen al het feit dat sprake is van wisselteelt, waarbij de specifieke teelt waar het hier om gaat steeds voor een aantal jaren wordt gestaakt of wordt afgewisseld met ander agrarisch gebruik, wijst erop dat geen sprake is van één en hetzelfde

project. Verder acht de rechtbank van belang dat niet wordt betwist dat bij lelieteelt gebruik wordt gemaakt van wisselende gewasbeschermingsmiddelen in wisselende hoeveelheden.

10.3. Verder is niet in geschil dat de toepasselijke regelgeving is gewijzigd. Vast staat dat er in 2012 een bestemmingsplanwijziging heeft plaatsgevonden waardoor in het bestemmingsplan een zogenaamde zwarte lijst is opgenomen ten aanzien van het gebruik van bepaalde gewasbeschermingsmiddelen. Het gebruik van die middelen is daarmee niet toegestaan. Verder gold dat er in verschillende perioden verschillende toegelaten middelen en toepassingsvoorwaarden. Dat blijkt ook uit een mail van het College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden van 30 juni 2023 aan een medewerker van het college. Die mail is als bijlage bij het verweerschrift van 28 februari 2024 in het geding gebracht. Aangezien de toepasselijke regelgeving is gewijzigd, zijn daarmee naar het oordeel van de rechtbank ook de voorwaarden waaronder de lelieteelt plaatsvindt gewijzigd. Daarmee is geen sprake van één en hetzelfde project. In dit verband wijst de rechtbank op de PAS-uitspraak van de Afdeling waaruit volgt dat dat wijzigingen in algemene regels, die strekken tot een aanpassing van de toe te passen methoden en technieken, direct leiden tot een feitelijke wijziging van de manier waarop de activiteit (bemesten) wordt uitgevoerd.¹⁵ Die wijziging moet worden geduid als de wijziging van een project.

10.3.1. De rechtbank volgt het college evenmin in haar standpunt dat het oordeel van de rechtbank in haar uitspraak van 6 maart 2025 over het begrip één en hetzelfde project is gebaseerd op een onjuiste lezing van het PAS-arrest van het Hof. De rechtbank overweegt daartoe eerst dat de procestaal in de PAS-zaak van het Hof Nederlands is. De in het PAS-arrest gehanteerde term 'volledige overeenstemming' verschilt naar het oordeel van de rechtbank ook niet van de Franse vertaling van dit arrest waarin de term 'identité' wordt gebruikt. De verwijzing naar de Engelse en Duitse vertaling geeft evenmin aanleiding om daarover anders te oordelen. De term verschilt evenmin van de bewoordingen die in (de Nederlandse vertaling van) het AquaPri-arrest worden gehanteerd, zijnde 'identiteit'. Immers, aan de woorden 'identiteit' en 'volledige overeenstemming' komt volgens de Van Dale dezelfde betekenis toe.

[...] 11. Gelet op het voorgaande heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van één en hetzelfde project waarvoor de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, niet geldt. Het college heeft daarom niet op die grond kunnen afzien van handhaving. In wat het college in het bestreden besluit en het (aanvullend) verweerschrift heeft aangevoerd, ziet de rechtbank daarom geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit toch voldoende deugdelijk is gemotiveerd. Het beroep slaagt daarom. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2026, 841

MK CRvB, 16-07-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1001](#)

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Ambtenarenwet 2017 (AW 2017) 16 lid 2

Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (BBRA)

AMBTENARENRECHT. FUNCTIEBESCHRIJVING. De door appellant genoemde functieverzwarende elementen zijn door de minister voldoende tot uitdrukking gebracht. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de functiebeschrijving in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 842

CRvB, 05-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1043](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 3:19 lid 1 aanhef onder c, 3:19 lid 10

Beleidsregels voortzetting Wajong-uitkering buiten Nederland (de Beleidsregels) 2, 4

WAJONG. EXPORT UITKERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Omdat het beëindigen van de Wajong-uitkering in het geval van verzoekster zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in artikel 3:19, tiende lid, van de Wajong en artikel 2 van de Beleidsregels, ligt een toewijzing van het verzoek in de rede. Gelet op artikel 4 van de Beleidsregels betekent dit dat het Uvw in een besluit aan verzoekster bekend dient te maken dat het de bevoegdheid om af te wijken van het exportverbod ten gunste van verzoekster zal uitoefenen indien zij binnen de termijn van één jaar buiten Nederland zal gaan wonen. Het Uvw dient binnen zes weken opnieuw op het bezwaar tegen het besluit te beslissen.

5.6. Gelet op de gedingstukken is bij verzoekster sprake van complexe en meervoudige medische problematiek, als gevolg waarvan zij ernstige lichamelijke klachten als ook angst-, spannings- en panieklachten heeft. Het dagelijks functioneren van verzoekster is hierdoor aanzienlijk beperkt, waarbij de behandeling van de psychische klachten voornamelijk is gericht op stabilisatie en het voorkomen van verdere achteruitgang.

5.7. Verzoekster heeft haar standpunt, dat sprake is van zwaarwegende omstandigheden als bedoeld in de Beleidsregels, onderbouwd met informatie van haar neuroloog, orthopeed en vasculair cardioloog. In hoger beroep is daarnaast een brief van 3 juni 2026 van het behandelteam van Memphys GGZ ingebracht, dat verzoekster de laatste jaren voor haar psychische klachten behandelt. [...]

5.8. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is met deze bevindingen van het behandelteam van Memphys – anders dan de verzekeringsarts bezwaar en beroep stelt – voldoende onderbouwd dat door haar verblijf in Spanje bij verzoekster een aanzienlijke vermindering van lichamelijk en psychisch lijden optreedt. Anders dan de verzekeringsarts bezwaar en beroep stelt, is deze verbetering niet (uitsluitend) gebaseerd op de eigen subjectieve ervaringen van verzoekster, maar

berust deze op concrete observaties van het medisch behandelteam en op de aanzienlijke vermindering van medicatie en ondersteuningsbehoefte.

5.9. Mede gelet op de in de brief van 3 juni 2026 door Memphys geschetste kwetsbaarheid van verzoekster en de lange en ernstige gezondheidsproblematiek, acht de voorzieningenrechter geen andere uitkomst denkbaar dan dat het Uvw – bij een juiste weging van de relevante feiten en omstandigheden – tot het oordeel komt dat zich in het geval van verzoekster zwaarwegende omstandigheden voordoen om buiten Nederland te gaan wonen. Voor de voorzieningenrechter is voorts voldoende aannemelijk geworden dat de suggestie van het Uvw, dat verzoekster in Nederland kan blijven wonen en jaarlijks kan overwinteren in Spanje, voor verzoekster praktisch en financieel niet haalbaar is.

5.10. Het eindigen van de Wajong-uitkering als verzoekster in Spanje gaat wonen, zal voor haar voorts een aanmerkelijk nadeel betekenen, omdat zij geen mogelijkheden heeft om in Spanje op andere wijze dan door middel van haar Wajong-uitkering in inkomen te voorzien. Omdat het beëindigen van de Wajong-uitkering in het geval van verzoekster zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in artikel 3:19, tiende lid, van de Wajong en artikel 2 van de Beleidsregels, ligt een toewijzing van het verzoek in de rede. Gelet op artikel 4 van de Beleidsregels betekent dit dat het Uvw in een besluit aan verzoekster bekend dient te maken dat het de bevoegdheid om af te wijken van het exportverbod ten gunste van verzoekster zal uitoefenen indien zij binnen de termijn van één jaar buiten Nederland zal gaan wonen. [...]

JnB 2026, 843

MK CRvB, 05-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1034](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 47

WET WIA. VERZOEK IVA-UITKERING I.P.V. WGA-UITKERING. VOLLEDIG EN DUURZAAM ARBEIDSONGESCHIKT. Niet aannemelijk is dat het Uvw het besluit alsnog van een daadkrachtige motivering kan voorzien. Op grond van de nu beschikbare gegevens moet worden aangenomen dat appellante op de datum in geding volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was. Aangevallen uitspraak vernietigd. De Raad voorziet zelf in de zaak door een IVA- uitkering aan appellante toe te kennen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 844

MK CRvB, 30-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1000](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Participatiewet (PW) 3, 17, 54, 58

PARTICIPATIEWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. INTREKKING EN TERUGVORDERING UITKERING. DRINGENDE REDENEN. Het getuigt niet van een evenwichtige belangenafweging om in het geheel geen betekenis toe te kennen aan het aandeel van het college bij het ontstaan van de terugvordering. Hierbij is van belang dat sprake was van twee concrete meldingen die aanleiding gaven om onderzoek te verrichten. Het college heeft zijn eigen aandeel in het oplopen van het terugvorderingsbedrag dan ook onvoldoende in de belangenafweging betrokken en de terugvordering ten onrechte ongewijzigd gehandhaafd. Het college dient een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen over de hoogte van de terugvordering.

4.4.4. Met de verklaring die appellante op 7 maart 2022 heeft afgelegd en de verklaringen van de buurtbewoners, die worden ondersteund door de waarnemingen en de bevindingen tijdens het huisbezoek, heeft het college aannemelijk gemaakt dat X in de te beoordelen periode zijn hoofdverblijf had in de woning van appellante op het uitkeringsadres. Daarmee heeft het college ook aannemelijk gemaakt dat appellante en X in die periode een gezamenlijke huishouding met elkaar hebben gevoerd. Dat X volgens appellante veel aanwezig was op het uitkeringsadres in verband met de zorg voor de kinderen maakt dit niet anders. De vraag of iemand een gezamenlijke huishouding voert, moet immers worden beantwoord aan de hand van objectieve criteria. De omstandigheden die tot het voeren van een gezamenlijke huishouding hebben geleid, de motieven van de betrokkenen en de aard van hun onderlinge relatie zijn daarbij niet van belang.

4.4.5. Uit 4.4.4 volgt dat appellante geen recht had op bijstand naar de norm van een alleenstaande ouder en het college de bijstand van appellante dan ook terecht heeft ingetrokken over de periode van 5 maart 2020 tot en met 28 februari 2022.

Terugvordering; dringende redenen

4.5. Uit 4.4.5 volgt dat het college ook verplicht was tot terugvordering op grond van artikel 58, eerste lid, van de PW, tenzij sprake is van dringende redenen om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien op grond van artikel 58, achtste lid, van de PW.

4.6. Ten aanzien van de terugvordering heeft appellante zich op het standpunt gesteld dat het college op grond van dringende redenen geheel of gedeeltelijk van terugvordering had moeten afzien. Omdat het college na de anonieme meldingen uit begin 2020 lang heeft gewacht met de start van het onderzoek, is het bedrag van de terugvordering volgens appellante onnodig opgelopen. Deze beroepsgrond slaagt. Daartoe is het volgende van betekenis.

4.6.1. Het college is verplicht om de kosten van bijstand terug te vorderen voor zover de bijstand ten onrechte of tot een te hoog bedrag is ontvangen als gevolg van het niet of niet behoorlijk nakomen van de inlichtingenverplichting. Dit uitgangspunt staat in artikel 58, eerste lid, van de PW. Maar indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn kan het college besluiten geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien. Dat volgt uit artikel 58, achtste lid, van de PW. Zoals de Raad in vier uitspraken van 10 december 2024¹ tot uitdrukking heeft gebracht moet een besluit om al dan niet

van deze mogelijkheid gebruik te maken zijn gebaseerd op een belangenafweging. Daarbij geldt het uitgangspunt dat wat ten onrechte is ontvangen in beginsel moet worden terugbetaald en verder dat met alle relevante feiten en omstandigheden van het geval rekening wordt gehouden. Die feiten en omstandigheden kunnen zien op de gevolgen van de terugvordering, maar ook op de oorzaak daarvan. De afweging zal een toetsing aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, moeten kunnen doorstaan.

4.6.2. Het college heeft geen dringende redenen aangenomen om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien. Het college erkent dat, vanwege interne redenen, de start van het onderzoek enige tijd op zich heeft laten wachten. Ook de COVID 19-pandemie heeft hierbij een rol gespeeld. Dit neemt volgens het college echter niet weg dat de terugvordering is ontstaan als gevolg van de schending van de inlichtingenverplichting door appellante en dat, gelet op het maatschappelijk belang, wat onterecht is ontvangen moet worden teruggevorderd.

4.6.3. Het getuigt niet van een evenwichtige belangenafweging om hier in het geheel geen betekenis toe te kennen aan het aandeel van het college bij het ontstaan van de terugvordering. Hierbij is van belang dat sprake was van twee concrete meldingen die aanleiding gaven om onderzoek te verrichten. Het college moet weliswaar de tijd worden gegund om naar aanleiding van die meldingen een onderzoek te starten en grondig onderzoek te verrichten, maar de Raad is van oordeel dat in dit geval zodanig veel tijd is verstreken tussen de meldingen en de start van het onderzoek, dat dit gevolgen moet hebben voor de terugvordering. De meldingen zijn op 29 april 2020 en 20 mei 2020 gedaan en het onderzoek is pas op 24 januari 2022 gestart met het verrichten van waarnemingen. Dat de COVID-19 pandemie belemmeringen met zich bracht bij het verrichten van onderzoek kan worden aangenomen, maar het college heeft niet toegelicht welke belemmeringen in welke periode maakten dat geen onderzoek kon worden verricht, zoals dat later wel is verricht en waarvan de onderzoeksbevindingen uiteindelijk aan de besluitvorming ten grondslag zijn gelegd. Ook zijn de belemmeringen tijdens de pandemie niet steeds even intensief geweest. Het college heeft zijn eigen aandeel in het oplopen van het terugvorderingsbedrag dan ook onvoldoende in de belangenafweging betrokken en de terugvordering ten onrechte ongewijzigd gehandhaafd. Het bestreden besluit komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking.

4.6.4. Aansluitend moet worden gezien welk vervolg aan deze uitkomst moet worden gegeven. De Raad kan de zaak niet zelf afdoen. Zo heeft de Raad, gelet op 4.6.3, onvoldoende aanknopingspunten om vast te kunnen stellen wat nu precies het aandeel van het college was in het ontstaan van de terugvordering. De Raad zal het college opdragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen over de hoogte van de terugvordering. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 845

MK CRvB, 06-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1029](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Nabestaandenwet (ANW) 1, 4

Burgerlijk Wetboek (BW) 10:57

ANW. NABESTAANDE. ECHTSCHIEDING NAAR MAROKKAANS RECHT. Uit de echtscheidingsakte blijkt dat de ex-echtgenoot van appellante verplicht was tot het verstrekken van kinderalimentatie, maar dat hij jegens appellante zelf geen verplichting had tot het verschaffen van levensonderhoud. Hierdoor is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 4, eerste lid, van de ANW en kan betrokkene ook niet op deze grond als nabestaande worden aangemerkt.

Betrokkene had dus geen recht op een ANW-uitkering en de Svb heeft deze uitkering terecht per oktober 2015 ingetrokken. De stelling van betrokkene dat sprake is van dringende redenen om van intrekking af te zien is niet onderbouwd. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandigheden

JnB 2026, 846

MK ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4733](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Arbeidsomstandighedenwet 1 lid 3

Arbeidsomstandighedenbesluit 7.5

ARBO. BOETE. ARBEIDSMIDDEL. ARBEIDSPLAATS. Boete wegens overtreding van artikel 7.5, tweede lid, van het Arbobesluit. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de touringcar niet werd gebruikt als mobiel arbeidsmiddel. Uit de memorie van toelichting bij de Arbowet blijkt dat het begrip arbeidsmiddel is overgenomen uit het Arbobesluit. Uit de nota van toelichting behorende bij het Arbobesluit blijkt dat dit begrip allesomvattend is, maar ook dat, onder meer, in de vervoerssector die onderdelen van een vervoermiddel die nodig zijn voor de voortstuwing ervan, niet onder de ruime omschrijving van arbeidsmiddelen vallen. Dit impliceert dat ook het vervoermiddel als zodanig geen arbeidsmiddel is en dat wordt bevestigd in de door de rechtbank aangehaalde toelichting op het Arbobesluit van ruim anderhalf jaar later. Volgens de wetgever in die toelichting is het gebruikscriterium bepalend voor de vraag of een vervoermiddel als een arbeidsplaats of als een arbeidsmiddel moet worden geduid. Als de gebruiksbestemming zich beperkt tot het vervoer, dan is het vervoermiddel een arbeidsplaats en niet mede een (mobiel) arbeidsmiddel. Als, zo blijkt uit die toelichting, een vervoermiddel daarentegen normaliter alleen binnen een bedrijfsgebouw of bedrijfsterrein (dat wil zeggen op een arbeidsplaats) wordt gebruikt, dan moet dat

vervoermiddel wel primair worden beschouwd als mobiel arbeidsmiddel in de zin van hoofdstuk 7.

Dat transportmiddelen eerder uitdrukkelijk, en gezien de toelichting nu meer impliciet, vallen onder het begrip 'arbeidsmiddelen', laat onverlet dat volgens de door de rechtbank aangehaalde toelichting een vervoermiddel geen (mobiel) arbeidsmiddel is (transportmiddel of anderszins), behoudens het geval dat het vervoermiddel normaliter alleen op een arbeidsplaats wordt gebruikt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Basisregistratie personen

JnB 2026, 847

MK ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4845](#)

college van burgemeester en wethouders van Genneep, appellant.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.8, 2.58

BASISREGISTRATIE. PERSOONSgegevens. Afwijzing wijziging persoonsgegevens in basisregistratie personen. I.c. wordt geoordeeld dat de rangorde uit artikel 2.8, eerste lid, van de Wet brp, in tegenstelling tot wat het college betoogt, niet ook betrekking heeft op de rangorde uit artikel 2.8, tweede lid, van de Wet brp. De systematiek van de wet en de wetsgeschiedenis geven hiervoor geen aanknopingspunten. Het eerste en het tweede lid van artikel 2.8 van de Wet brp betreffen verschillende feiten. Zo is het eerste lid van toepassing op in Nederland voorgedane feiten en is het tweede lid van toepassing op feiten die zich buiten Nederland hebben voorgedaan. Voor een inschrijving of wijziging van identiteitsgegevens in de brp van personen uit het buitenland is men aangewezen op brondocumenten uit het tweede lid, nu dit ziet op feiten die zich buiten Nederland hebben voorgedaan. Indien de stelling van het college zou worden gevolgd, zou dit feitelijk betekenen dat een persoon na een eerste inschrijving in de brp nooit meer zijn identiteitsgegevens zou kunnen wijzigen, omdat er nadien Nederlandse aktes zijn opgesteld met de in de brp opgenomen identiteitsgegevens. Dat strookt niet met de systematiek en het doel van de Wet brp.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2026, 848

MK ABRS, 19-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4847](#)

burgemeester van Almere.

Gemeentewet 172 lid 3, 174 lid 1, lid 2

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Almere (Apv)

GEMEENTEWET. SLUITING PAND. GRONDSLAG. Sluiting pand voor twee weken. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling is de burgemeester niet bevoegd om de in de Gemeentewet neergelegde bevoegdheden aan te wenden in een situatie waarin de Apv voorziet. Verwijzing naar ABRS 28-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2448](#). De Apv biedt in dit geval geen grondslag voor de sluiting van het pand. Het pand is geen voor het publiek toegankelijke, besloten

ruimte, als bedoeld in artikel 2:16 van de Apv, en evenmin een voor het publiek openstaand gebouw, als bedoeld in artikel 174 van de Gemeentewet. De hoofdfunctie van het pand is het faciliteren van feesten, voornamelijk bruiloften en bedrijfsfeesten, waar gasten alleen op uitnodiging mogen komen. Als het pand is verhuurd en in gebruik is, mag niet iedereen het pand betreden. Tijdens de feesten staan bij de deur een beveiliging en een gastvrouw die controleren of de bezoekers een uitnodiging hebben. Het pand is dus niet voor publiek geopend. Gelet hierop biedt ook artikel 174 van de Gemeentewet in dit geval geen grondslag om handhavend op te treden. Artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet biedt de grondslag voor de sluiting van het pand.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2026, 849

ABRS, 19-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4850](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 2.10.5, 2.10.11

HUISVESTING. URGENTIE. HARDHEIDSCLAUSULE. Afwijzing aanvraag om urgentieverklaring. Het college mag tot uitgangspunt nemen dat alleen in zeer uitzonderlijke situaties aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule, gelet op het grote tekort aan sociale huurwoningen in Amsterdam en het belang van een rechtvaardige verdeling van beschikbare woonruimte. Een aanvrager die niet in aanmerking komt voor een urgentieverklaring en een beroep doet op toepassing van de hardheidsclausule wegens medische problematiek moet daarom aantonen dat sprake is van een acuut levensbedreigend probleem. I.c. wordt geoordeeld dat het college aanleiding had moeten zien om de GGD in het kader van de hardheidsclausule medisch advies te vragen. Uit de stukken leidt de Afdeling af dat de huidige woonsituatie een zeer beperkende, negatieve invloed heeft op het herstel van kind A en kind B na de frequente operaties. Daar komt bij dat kind A ook een ernstige vorm van autisme en gedragsproblemen heeft. Zoals appellanten op zitting hebben toegelicht, heeft dit ook invloed op het psychische welbevinden van kind B. Verder volgt uit de overgelegde stukken dat appellant A als gevolg van de ziekte van de kinderen en de woonsituatie een depressieve stemmingsstoornis heeft ontwikkeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Jeugdwet

JnB 2026, 850

MK ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4728](#)

Stichting Parlan, gevestigd in Alkmaar, appellante.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1 aanhef en onder b

Jeugdwet 5.3

Regeling Jeugdwet 5.3

JEUGDWET. BIJZONDERE KOSTEN. BESTUURSORGAAN. Afwijzing verzoek om kosten voor buitenschoolse opvang te vergoeden aan pleegouders door jeugdzorgaanbieder Parlan. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft vastgesteld dat aan Parlan de publiekrechtelijke bevoegdheid tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van pleegzorgouders toegekend is op grond van artikel 5.3, van de Jeugdwet in verbinding met het bepaalde in artikel 5.3 van de Regeling Jeugdwet. Op grond van deze bepalingen beslist Parlan en niet het college van burgemeester en wethouders over de toekenning van een vergoeding voor bijzondere kosten. **VERGOEDING.** Op grond van artikel 5.3 van de Jeugdwet kan de pleegzorgaanbieder verzoeken tot het vergoeden van bijzondere kosten weigeren als deze kosten niet redelijkerwijs noodzakelijk zijn, als voor deze kosten een uitkering op grond van een andere regeling kan worden verstrekt of als de kosten redelijkerwijs te verhalen zijn op onderhoudsplichtige ouders. De rechtbank heeft onbestreden vastgesteld dat deze weigeringsgronden in dit geval niet van toepassing zijn. Daarmee staat vast dat de door wederpartij gevraagde vergoeding van de BSO-kosten van haar pleegkinderen redelijkerwijs noodzakelijk is.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum [ECLI:NL:RVS:2026:4747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 851

ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4415](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, appellant.

Wet open overheid (Woo) 5.5

WOO. BRP. KWALIFICATIE VERZOEK. I.c. wordt geoordeeld dat weliswaar in het verzoek van wederpartij staat dat het geen Woo-verzoek is, maar dat het gaat om de bewoordingen van het verzoek en niet om de door betrokkene gegeven duiding van het verzoek. Uit de bewoordingen van het verzoek blijkt dat wederpartij heeft verzocht om verstrekking van documenten die op haar betrekking hebben. Het gaat haar namelijk om het verkrijgen van documenten waarin informatie staat over het adresonderzoek dat heeft plaatsgevonden in het kader van haar uitschrijving uit de brp. Dit betekent dat het college het verzoek had moeten aanmerken als een verzoek in de zin van artikel 5.5 van de Wet open overheid (Woo). Verwijzing naar ABRS 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4001](#). De rechtbank heeft het verzoek dus ten onrechte aangemerkt als een AVG-verzoek.

JnB 2026, 852

Rechtbank Noord-Nederland, 07-08-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3300](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Westerwolde.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet open overheid (Woo)

WOO. VERZOEK. BELANGHEBBENDE. Niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar van eiseres tegen een besluit op een verzoek van iemand anders op grond van de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat het college eiseres terecht niet als belanghebbende heeft aangemerkt. Uit de stukken blijkt niet dat het Woo-verzoek namens eiseres is ingediend of dat zij een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang heeft. Het staat vast dat het Woo-verzoek is ingediend door de advocaat. Uit dat verzoek blijkt niet dat zij daarbij namens eiseres optrad. Evenmin blijkt uit de stukken die aan het primaire besluit voorafgingen dat het Woo-verzoek (mede) namens eiseres is ingediend. Het primaire besluit is uitsluitend aan de advocaat gericht. Ook het pro forma bezwaarschrift is uitsluitend door de advocaat ingediend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 853

MK Rechtbank Gelderland, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:6703](#)

Dienst Toeslagen.

Wet herstel toeslagen

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. NTB. BESLISTERMIJN. NIEUWE LIJN RECHTBANK. RECHTERLIJKE DWANGSOM. In deze uitspraak zet de rechtbank uiteen hoe zij omgaat met het bepalen van de duur van de nadere beslistermijn in beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit op aanvragen voor aanvullende schadevergoeding bij de Commissie Werkelijke Schade (CWS) in het kader van de herstelregeling kinderopvangtoeslag. De rechtbank wijkt daarbij af van de lijn uit de Afdelingsuitspraak van 03-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3192](#), en past in navolging van de rechtbank Midden-Nederland [uitspraken van 27-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4803](#), [ECLI:NL:RBMNE:2026:4804](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2026:4805](#)] een beslistermijn toe van 66 weken na het verstrijken van de wettelijke beslistermijn van 52 weken. Ook bepaalt de rechtbank een nieuwe lijn voor de hoogte van de rechterlijke dwangsom. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, draagt de dienst op om voor 24-08-2027 een beslissing te nemen op de aanvraag van eiser en legt een dwangsom op van € 50 per dag met een maximum van € 15.000 voor iedere dag dat de dienst in gebreke blijft de uitspraak na te leven.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Rechtbank Gelderland volgt de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State niet en legt dwangsommen op bij hersteloperatie toeslagen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2026, 854

MK ABRS, 12-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4717](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Grondwet 1

Wegenverkeerswet 1994 130 lid 1, 131 lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid (Regeling) 14 lid 1 aanhef en onder b

VERKEER. RIJVAARDIGHEIDSONDERZOEK. Opleggen rijvaardigheidsonderzoek. Partijen zijn het erover eens dat appellant de Nederlandse taal onvoldoende beheerst om een educatieve maatregel gedrag en verkeer (EMG), zoals bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling in het Nederlands te volgen. I.c. wordt geoordeeld dat er voor de ongelijke behandeling een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Zoals het CBR heeft toegelicht, is een EMG een interactieve cursus. De interactie tussen de deelnemers leidt ertoe dat het gewenste effect, namelijk dat de deelnemer weer op een veilige en verantwoorde wijze aan het verkeer kan deelnemen, kan worden bereikt. De daarvoor vereiste groepsdynamiek kan niet worden bereikt met de tussenkomst van een tolk. Het rijvaardigheidsonderzoek is daarentegen een-op-een, zodat in dat geval wel met de tussenkomst van een tolk kan worden gewerkt. Daarmee dient het gemaakte onderscheid in de Regeling tussen personen die de taal waarin de EMG wordt gegeven wel en niet beheersen een legitiem doel. Het gemaakte onderscheid is ook geschikt en proportioneel. Het CBR heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het rijvaardigheidsonderzoek het meest geschikte alternatief voor een EMG is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 855

ABRS, 18-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4793](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De overgelegde landeninformatie zou niet tot een ander oordeel van de rechtbank leiden. Daarom hoeft de Afdeling de vraag of de rechter in eerste aanleg altijd gehouden is om eigen onderzoek te doen naar landeninformatie niet te beantwoorden.

1. Het hoger beroep leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte de door hem in hoger beroep overgelegde landeninformatie niet in haar oordeel heeft betrokken. Naar het oordeel van de Afdeling zou het betrekken hiervan echter niet tot een ander oordeel leiden. Appellant weerlegt namelijk niet het inhoudelijke oordeel van de rechtbank met deze informatie.

1.1. Uit het voorgaande volgt dat de opgeworpen vraag of de rechter in eerste aanleg altijd gehouden is om in alle zaken een eigen onderzoek te doen naar landeninformatie, niet nodig is voor de oplossing van deze zaak.

JnB 2026, 856

ABRS, 20-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4827](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Anders dan appellant betoogt, schetst het "Country Report: France 2025 Update" van Asylum Information Database geen wezenlijk ander beeld van de opvang van asielzoekers in Frankrijk dan volgt uit de landeninformatie die al bij de uitspraak van 31 juli 2025 [\[ECLI:NL:RVS:2025:3623\]](#) is betrokken.

JnB 2026, 857

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 10-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22370](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Jemen. De rechtbank is van oordeel dat de minister inzichtelijk heeft gemaakt hoe de elementen uit het arrest CF en DN in onderlinge samenhang hebben geleid tot de conclusie dat in Jemen, meer specifiek Sana'a, geen sprake is van het hoogste niveau van willekeurig geweld. De minister heeft op deugdelijke wijze de humanitaire omstandigheden betrokken en daarmee in lijn gehandeld met de uitspraak van de Afdeling van 16 juli 2025. Ook heeft de minister voldoende onderzocht en gemotiveerd op welke wijze de individuele omstandigheden van eiser niet leiden tot een verhoogd risico op willekeurig geweld bij terugkeer naar Jemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 858

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 10-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22346](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115 5, 6 lid 1, 10 lid 2

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 24 lid 2

TERUGKEERRICHTLIJN. Prejudiciële vragen aan HvJEU over terugkeerbesluit en niet-begeleide minderjarige. Jemen en Egypte.

I Moet artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikelen 5, onder a) en 10, lid 2, van deze richtlijn en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat een lidstaat bij het onderzoeken of er in het land van terugkeer adequate opvang aanwezig is, zich niet kan beperken tot de vaststelling dat een van de ouders verblijft in het derdeland waar de terugkeerverplichting op ziet en de niet-begeleide minderjarige contact heeft of kan krijgen met deze ouder die eerder de zorg heeft gedragen voor de niet-begeleide minderjarige?

II Moet artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikelen 5, onder a) en 10, lid 2, van deze richtlijn en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het vereist dat de bevoegde nationale autoriteit alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen jegens een niet-begeleide minderjarige, het belang van deze niet-begeleide minderjarige in het kader van een individuele beoordeling en zoveel mogelijk in overeenstemming met de General Comments van het VN Comité voor de Rechten van het Kind op een onafhankelijke en deskundige wijze vaststelt?

JnB 2026, 859

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 10-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22342](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115 5, 6 lid 1, 10 lid 2

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24 lid 2

TERUGKEERRICHTLIJN. Prejudiciële vragen aan HvJEU over terugkeerbesluit en niet-begeleide minderjarige. Afghanistan.

I Moet artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikelen 5, onder a), en 10, lid 2, van deze richtlijn en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat de beslisautoriteit die het verzoek om internationale bescherming van een niet-begeleide minderjarige afwijst, verplicht is om onverwijld na deze afwijzing te beslissen of die minderjarige kan worden teruggestuurd naar een familielid, een aangewezen voogd of naar adequate opvangfaciliteiten in het land van terugkeer en als niet onverwijld een terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd, verplicht is om van deze beslissing een schriftelijke bevestiging te verstrekken?

II Moeten artikelen 5, onder a) en b), 6, lid 1, en 10, lid 2, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het illegale verblijf in de lidstaat in de periode dat geen terugkeerbesluit kon worden uitgevaardigd omdat de niet-begeleide minderjarige (nog) niet naar een familielid, een aangewezen voogd of naar adequate opvangfaciliteiten in het land van herkomst kon worden teruggestuurd, in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling of het privéleven in

de weg staat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit als deze niet-begeleide minderjarige de leeftijd van 18 jaar bereikt? Zo ja, op welke wijze en in welke mate moet het belang van het kind bij deze beoordeling worden betrokken?

JnB 2026, 860

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 11-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22422](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 43, 84

Verordening (EU) 604/2013 17

DUBLIN. AMBV. Overgangsrecht. In artikel 84, tweede lid, van de AMbV is de volgende overgangsmaatregel neergelegd: *“Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria.”* De rechtbank neemt aan dat hiermee de verantwoordelijkheidscriteria uit hoofdstuk III van de Dublinverordening (artikel 7 t/m 15) en de bepalingen over afhankelijke personen en discretionaire bepalingen uit hoofdstuk IV (artikel 16 en 17) van de Dublinverordening worden bedoeld. De toepassing van laatstgenoemde bepalingen betreft immers ook de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Reikwijdte van het rechtsmiddel

Krachtens het op 12 juni 2026 in werking getreden artikel 43 van de AMbV is de reikwijdte van een rechtsmiddel beperkt. Omdat het claimakkoord berust op de in de Dublinverordening genoemde verantwoordelijkheidscriteria kan daarnaast - gelet op de in deel VII van de AMbV neergelegde overgangsbepalingen - ook de motivering om geen gebruik te maken van de discretionaire clause worden voorgelegd.

JnB 2026, 861

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 03-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22333](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 35, 43, 84

Verordening (EU) 604/2013 17

DUBLIN. AMBV. Overgangsrecht. Het overgangsrecht van artikel 84, tweede lid, van de AMBV ziet niet op de toepassing van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. Dit artikel maakt geen onderdeel uit van de criteria voor het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat, maar ziet op de discretionaire bevoegdheid van een lidstaat om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen, ook als hij daartoe op grond van de verantwoordelijkheidscriteria niet verplicht is.

AMBV van toepassing

8. Eiseres voert aan dat de Dublinverordening van toepassing is en dat de minister op grond van artikel 17 de asielaanvraag zelf moet beoordelen. Volgens de minister is de AMBV van toepassing. Het overgangsrecht van artikel 84, tweede lid, van de AMBV bepaalt dat de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een vóór 12 juni 2026 ingediend verzoek om internationale bescherming, wordt bepaald volgens de in de Dublinverordening vastgelegde criteria.

9. Het overgangsrecht van artikel 84, tweede lid, van de AMBV ziet niet op de toepassing van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. Dit artikel maakt geen onderdeel uit van de criteria voor het

vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat, maar ziet op de discretionaire bevoegdheid van een lidstaat om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen, ook als hij daartoe op grond van de verantwoordelijkheidscriteria niet verplicht is.

10. De rechtbank stelt vast dat artikel 35, eerste lid, van de AMBV eenzelfde discretionaire bevoegdheid aan de lidstaten toekent als artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening. De inwerkingtreding van de AMBV heeft op dit punt dan ook geen wijziging gebracht in de bevoegdheid van een lidstaat om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen. Nu het overgangsrecht niet bepaalt dat artikel 17 van de Dublinverordening op deze bevoegdheid van toepassing blijft, is de AMBV van toepassing. Ook het gewijzigde beleid dat per 12 juni 2026 in werking is getreden, is daarom in deze zaak van toepassing.

11. Omdat de AMBV van toepassing is, beoordeelt de rechtbank vervolgens het door eiser ingestelde beroep aan het bepaalde in artikel 43, eerste lid, van de AMBV. Dit artikellid bepaalt dat een verzoeker tegen een overdrachtsbesluit een doeltreffend rechtsmiddel kan instellen, waarbij de omvang van de rechterlijke toetsing is beperkt tot de in dit artikellid genoemde gronden. Eiseres doet een beroep op de grond genoemd in artikel 43, eerste lid, aanhef en onder a, van de AMBV. Deze grond ziet op de beoordeling of de overdracht voor eiseres een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou opleveren.

JnB 2026, 862

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 19-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:23558](#)
minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 35, 43, 83

Verordening (EU) 604/2013 17

DUBLIN. AMBV. Overgangsrecht. Met ingang van 12 juni 2026 is de Asiel- en Migratiebeheerverordening2 (AMbVo) in werking getreden. De Dublinverordening is per diezelfde datum ingetrokken. Als overgangsmaatregel is bepaald dat welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in de Dublinverordening vastgelegde criteria. Hiermee wordt verwezen naar Hoofdstuk III van de Dublinverordening, “Criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat.” Voor het overige is de AMbVo van toepassing. Voor wat betreft de omvang van de rechterlijke toetsing betekent dit dat deze op grond van artikel 43 van de AMbVo is beperkt tot de onderdelen die zijn genoemd in het eerste lid van dat artikel.

Met de inwerkingtreding van de AMbVo per 12 juni 2026 is de rechterlijke toetsing beperkt tot de onderdelen die zijn genoemd in artikel 83, eerste lid AMbVo. De toepassing van artikel 35 AMbVo, de discretionaire clausules, is daarvan uitgesloten. De rechtbank gaat dan ook niet in op wat eiseres op dit punt heeft aangevoerd.

JnB 2026, 863

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 29-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21241](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 43, 84

Verordening (EU) 604/2013 17

DUBLIN. AMBV. Overgangsrecht. Eisers verzoek om internationale bescherming is vóór 12 juni 2026 ingediend. Dat betekent dat de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is, op grond van het overgangsrecht wordt bepaald volgens de in de Dublinverordening vastgelegde criteria.

Op grond van artikel IX van de Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en migratiepact 2026 blijven – voor zover hier relevant – de voorschriften gesteld bij of krachtens de Vreemdelingenwet 2000 van vóór 12 juni 2026 van toepassing. Dat betekent ook dat het beleid van de minister in C2/5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 over de toepassing van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening van toepassing blijft. Gelet op het voorgaande gaat de rechtbank bij de beoordeling van dit beroep uit van het beleid dat is opgenomen in C2/5 van de Vreemdelingencirculaire, zoals dat luidde vóór 12 juni 2026.

Artikel 43, eerste lid, van de AMBV beperkt niet de rechterlijke toetsing van overdrachtsbesluiten die onder het overgangsrecht vallen.

JnB 2026, 864

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-08-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:23217](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Verordening (EU) nr. 2024/1351

EU-Handvest 24 lid 1

IVRK 12 lid 2

DUBLIN. AMBV. Horen minderjarigen. De rechtbank is van oordeel dat IB 2025/38 in strijd is met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 20 augustus 2025 [[ECLI:NL:RVS:2025:3900](#)]. Er is onvoldoende gewaarborgd dat minderjarigen op de hoogte zijn van hun recht om te worden gehoord als zij hierover niet rechtstreeks worden geïnformeerd. Ook is het volledig uitsluiten van het fysiek horen van minderjarigen in de Dublinprocedure niet in overeenstemming met de voornoemde uitspraak.

JnB 2026, 865

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-08-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:22805](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLIN. België. De rechtbank is van oordeel dat de minister onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat ten aanzien van België van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. De brief van Fedasil biedt onvoldoende onderbouwing voor de conclusie dat eiser als niet-kwetsbare alleenstaande mannelijke asielzoeker daadwerkelijk opvang zal krijgen. Bovendien volgt uit de AIDA-rapporten een ander beeld. Hieruit volgt dat er een grote kans bestaat dat eiser maandenlang op straat zal belanden. De rechtbank is ook van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is dat eiser als opvolgende aanvrager hiertegen een effectief rechtsmiddel kan aanwenden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 866

MK ABRS, 25-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4920](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a b, 94 lid 1

Richtlijn (EU) 2024/1346 11 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Het intrekken van het door de kennisgeving ontstane beroep brengt met zich dat de rechtbank niet aan haar Unierechtelijke verplichting kan voldoen om de rechtmatigheid van de vreemdelingenbewaring met spoed te toetsen. Het beroep kan daarom niet worden ingetrokken.

3. De rechtbank heeft geoordeeld dat appellant het beroep niet kan intrekken. Daarbij heeft zij overwogen dat uit artikel 11, derde lid, van Richtlijn (EU) 2024/1346 (Opvangrichtlijn) volgt dat de rechtmatigheid van iedere door de minister opgelegde bewaring, ambtshalve of op verzoek van de verzoeker, met spoed door de rechter moet worden getoetst en dat de bewaring onmiddellijk moet worden opgeheven wanneer deze toets binnen 21 dagen niet heeft plaatsgevonden. Omdat de wetgever er expliciet voor heeft gekozen de toetsing van de rechtmatigheid van de vreemdelingenbewaring alleen ambtshalve aan de rechter voor te leggen door middel van het verzenden van een kennisgeving, wordt die mogelijkheid tot toetsing de rechtbank ontnomen als het beroep dat ontstaat door de kennisgeving kan worden ingetrokken.

4. Appellant komt in zijn enige grief op tegen dat oordeel van de rechtbank. Hij wijst erop dat in artikel 6:21, eerste lid, van de Awb staat dat een bezwaar of beroep schriftelijk kan worden ingetrokken. Volgens appellant kan de consequentie van een intrekking dat de vreemdelingenbewaring na 21 dagen moet worden opgeheven niet aan hem worden tegengeworpen. Dat het niet meer mogelijk is voor vreemdelingen om zelf beroep in te stellen, is immers een keuze van de wetgever. Verder voert appellant aan dat de nieuwe regels over het instellen van beroep in vreemdelingenbewaringszaken een onwerkbaar situatie voor advocaten creëert, omdat het voor hen niet mogelijk is om op iedere geplande zitting te verschijnen.

Beoordeling

4.1. De rechtbank is terecht en op goede gronden tot haar oordeel gekomen. Zoals zij heeft overwogen, brengt het intrekken van het door de kennisgeving ontstane beroep met zich dat zij niet aan haar Unierechtelijke verplichting kan voldoen om de rechtmatigheid van de vreemdelingenbewaring met spoed te toetsen. Het beroep kan daarom niet worden ingetrokken.

JnB 2026, 867

MK ABRS, 25-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4927](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 94 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Proceskosten. Voor de toepassing van het Bpb moet een kennisgeving als bedoeld in het huidige artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 geacht worden een handeling te zijn van degene die beroepsmatig rechtsbijstand verleent. Daarom kan daarvoor bij een gegrond beroep een punt worden toegekend.

1.2. De Afdeling ziet zich in dit hoger beroep gesteld voor de vraag of de wijziging van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 per 12 juni 2026 aanleiding geeft om anders te oordelen dan in de uitspraak van 23 februari 2024 over het recht op een vergoeding van proceskosten als, zoals ook in deze zaak, de rechtsingang een kennisgeving is.

Op deze zaak is het recht van toepassing zoals dat geldt vanaf die datum. De minister heeft er daarbij op gewezen - en de Afdeling is daarmee ook ambtshalve bekend - dat sinds deze wijziging de zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag verschillend oordelen over de opgeworpen vraag, zodat beantwoording ervan ook uit het oogpunt van rechtseenheid van belang is.

1.3. De Afdeling stelt voorop dat in artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 zowel vóór 12 juni 2026 als sinds die datum staat dat de vreemdeling wordt geacht beroep te hebben ingesteld tegen het besluit tot oplegging van een vrijheidsontnemende maatregel, zodra de rechtbank de kennisgeving heeft ontvangen. Het verschil is dat vóór 12 juni 2026 de minister de rechtbank pas in kennis moest stellen van een besluit tot oplegging van een vrijheidsontnemende maatregel als de vreemdeling zelf geen beroep had ingesteld en dat uiterlijk op de achtentwintigste dag na de bekendmaking van het besluit. Sinds 12 juni 2026 moet de minister onverwijld na de bekendmaking van een besluit tot oplegging van een vrijheidsontnemende maatregel, de rechtbank hiervan in kennis stellen. Zoals blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming van het huidige artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 (Kamerstukken II 2025-2026, 36 871, nr. 3, p. 85, 247 en 248), vloeit dit voort uit de bewuste keuze van de wetgever voor ambtshalve toetsing van een vrijheidsontnemende maatregel door de rechter binnen een korte termijn. De mogelijkheid voor de vreemdeling om zelf beroep in te stellen, wilde de wetgever niet langer openhouden. Daarbij is vermeld dat dit onverlet laat dat, zodra de rechtbank de kennisgeving heeft ontvangen, de vreemdeling wordt geacht beroep te hebben ingesteld. Verder heeft de wetgever de kosteloze rechtsbijstand door een advocaat bij besluiten over het recht op opvang en over vrijheidsbeperkende of vrijheidsontnemende maatregelen gehandhaafd (Kamerstukken II 2025-2026, 36 871, nr. 3, p. 86).

1.4. De Afdeling acht het een essentieel en doorslaggevend verschil in de situatie vóór en na 12 juni 2026 dat naar de bedoeling van de wetgever een professionele rechtsbijstandverlener niet meer de mogelijkheid heeft om zelf een beroepschrift in te dienen. Het pro forma beroepschrift, zoals dat voorheen in het algemeen werd ingediend, is vervangen door de kennisgeving. De inhoudelijke werkzaamheden die de rechtsbijstandverlener daarna moet verrichten zijn echter niet gewijzigd. Hij zal nog altijd gronden naar voren moeten brengen bij de rechter. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat de wetgever heeft stilgestaan bij de gevolgen voor de proceskostenvergoeding van de gemaakte keuze om tegen een vrijheidsontnemende maatregel uitsluitend nog beroep aanhangig te maken met een kennisgeving. Naar het oordeel van de Afdeling past het echter binnen de gekozen systematiek om de wettelijk voorgeschreven kennisgeving te zien als het pro forma beroepschrift en dat toe te rekenen aan de gemachtigde die vervolgens in beroep rechtsbijstand verleent en de vreemdeling inhoudelijk bijstaat. Daarbij betreft de Afdeling uitdrukkelijk dat het bij vreemdelingenbewaring gaat om vrijheidsontnemering, waarbij de wetgever met de kennisgeving effectieve rechtsbescherming wil bieden. Adequate rechtsbijstand door de ingeschakelde professionele rechtsbijstandverlener is ermee gediend als voor de juridische werkzaamheden die deze verricht nadat het beroep met een kennisgeving is ingesteld en voordat een zitting is gehouden, een proceskostenvergoeding kan worden toegekend als het beroep gegrond is.

Voor de toepassing van het Bpb moet een kennisgeving als bedoeld in het huidige artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 dus geacht worden een handeling te zijn van degene die beroepsmatig rechtsbijstand verleent. Daarom kan daarvoor bij een gegrond beroep een punt worden toegekend. Volledigheidshalve merkt de Afdeling daarbij het volgende op. Het blijft uiteraard mogelijk om na de kennisgeving en voordat de mondelinge behandeling op de zitting plaatsvindt schriftelijk beroepsgronden in te dienen, wat veelal een efficiënte procesvoering ten goede zal komen. Omdat de kennisgeving wordt aangemerkt als pro forma beroepschrift, kan voor de gronden van beroep geen afzonderlijk punt worden toegekend. Daarvoor biedt het Bpb geen grondslag. In zoverre ligt het bij een kennisgeving nu anders dan in de situatie vóór 12 juni 2026, waar voor een kennisgeving geen punt kon worden toegekend maar voor de schriftelijke beroepsgronden wel. [...]

3. Het hoger beroep is ongegrond. De Afdeling bevestigt de uitspraak van de rechtbank, voor zover aangevallen, dat wil zeggen voor zover de rechtbank de minister heeft veroordeeld in de proceskosten van betrokkene. De minister moet ook de proceskosten in hoger beroep vergoeden. De Afdeling past bij de proceskosten voor het hoger beroep niet een wegingsfactor licht (factor 0,5) toe, maar een wegingsfactor gemiddeld (factor 1). Hoewel het hoger beroep gaat over de proceskostenveroordeling, is het niet van eenvoudige aard omdat in deze zaak de verhouding tussen oud en nieuw recht aan de orde is.

JnB 2026, 868

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 13-08-2026,

[ECLI:NL:RBDHA:2026:23213](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59a lid 1

Verordening (EU) 2024/1351 44 lid 2

Verordening (EU) 604/2013

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank is van oordeel dat artikel 59a lid 1 Vw 2000 geen grondslag biedt voor de inbewaringstelling om een overdrachtsbesluit op grond van de Dublinverordening te effectueren. De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van een overdracht overeenkomstig de Asiel en migratiebeheerverordening. Daarom biedt artikel 44 lid 2 van deze verordening geen grondslag voor de bewaring.

Is het voortduren van de maatregel rechtmatig?

8. Los van de door eiser aangevoerde gronden is de rechtbank gehouden om ook ambtshalve de rechtmatigheid van de voortdrijving van de maatregel van vreemdelingenbewaring te toetsen. In dit kader ziet de rechtbank zich geplaagd voor de vraag of in het geval van eiser na het opleggen van de maatregel artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 nog een grondslag biedt voor de maatregel van vreemdelingenbewaring.

8.1. Artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 biedt gelet op het bepaalde in artikel 44 van de AMBV echter enkel een grondslag voor vreemdelingenbewaring ter uitvoering van een overdracht overeenkomstig de AMBV. Naar het oordeel van de rechtbank is daar in het geval van eiser sinds het besluit van 9 augustus 2026 geen sprake meer van. De rechtbank zal dit hierna uitleggen.

8.2. In het besluit van 9 augustus 2026 heeft de minister de asielaanvraag die eiser op 6 augustus 2026 heeft ingediend buiten behandeling gesteld omdat Oostenrijk nog steeds verantwoordelijk is voor de behandeling ervan en gemotiveerd dat dit tevens een overdrachtsbesluit is. Uit de motivering van dit besluit volgt dat het besluit om de asielaanvraag van eiser niet in behandeling te nemen is gebaseerd op het feit dat in de eerdere Dublinprocedure is vastgesteld dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en het eerdere overdrachtsbesluit van 14 mei 2025 nog steeds geldig is. De rechtbank stelt op grond hiervan vast dat het nieuwe overdrachtsbesluit materieel gezien in feite niet meer behelst dan de vermelding dat het oude overdrachtsbesluit nog steeds geldig is. Niet is gebleken dat de minister de procedure van artikel 42 van de AMBV heeft doorlopen. Dit heeft de minister later ook schriftelijk bevestigd. De minister heeft hierbij aangegeven dat het doorlopen van deze procedure niet nodig was omdat de verantwoordelijkheid van Oostenrijk al was vastgesteld tijdens de eerdere Dublinprocedure en het

overdrachtsbesluit van 14 mei 2025 nog steeds geldt. Volgens de minister is op dit deel de Dublinverordening geheel van toepassing. Nu de minister de in de AMBV voorgeschreven procedure niet heeft gevolgd, is de rechtbank van oordeel dat van een overdracht overeenkomstig artikel 44, tweede lid, van de AMBV geen sprake kan zijn. In feite is de minister voornemens het overdrachtsbesluit van 14 mei 2025 (dat is genomen op grond van de Dublinverordening) nog steeds te effectueren. Nu door de feitelijke effectuering van het overdrachtsbesluit van 14 mei 2025 geen sprake is van een overdracht op grond van de AMBV, kan artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 en de AMBV hiervoor geen grondslag bieden. Dit artikel biedt immers uitsluitend een grondslag voor vreemdelingenbewaring die in overeenstemming is met artikel 44 van de AMBV. En, artikel 44, tweede lid, van de AMBV biedt alleen een grondslag voor vreemdelingenbewaring ter uitvoering van overdrachten overeenkomstig de AMBV.

8.3. Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat vanaf het besluit van 9 augustus 2026 duidelijk is geworden dat de minister eiser niet zal overdragen overeenkomstig de AMBV. Dit betekent dat vanaf 9 augustus 2026 de vreemdelingenbewaring naar het oordeel van de rechtbank op een onjuiste grondslag berust.

[Naar inhoudsopgave](#)